

†Μητροπολίτου Νικοπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Εισήγηση στην ΙΖ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη

γιά θέματα Αιρέσεων και Παραθρησκείας

(Προκόπι Εύβοίας, 31/10-4/11/2005)

1. Όταν τό 1940 ξέσπασε ό Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος έγιναν μέ υπερεπείγοντα ρυθμό μαθήματα παθητικής αεράμυνας. Θά έρχονταν αεροπλάνα. Θά ίσοπέδωναν πόλεις. Θά πέθαιναν χιλιάδες κάτω από τά έρείπια.

Λίγο πρίν φθάσουν τά έχθρικά πολεμικά αεροπλάνα ήχοῦσαν δαιμονιωδώς σειρήνες. Καί όλοι έτρεχαν σέ υπόγειες κατακόμβες καί καταφύγια, νά γλυτώσουν.

2. Κάπως έτσι ήχεϊ σ΄ έμάς καί ό όρος Νέα Έποχή! Ήχεϊ σάν σειρήνα! Σάν άπειλή άλλοιώσεως του Όρθοδόξου φρονήματος από τό πνεῦμα τής Νέας Έποχής!

Καί δημιουργεΐται τό έρώτημα-άπορία:

Τί είναι αύτή ή Νέα Έποχή;

- Κίνημα; Όχι. Δέν έχει άρχηγό.
- Συνομοτική Όργάνωση; Όχι. Δέν έχει καν όργάνωση.
- Θρησκεία νέα; Όχι. Δέν έχει ούτε λατρεία, ούτε καί μέλη. Ούτε τόπους λατρείας.
- Σκύλλα είναι οι ιδέες τής Νέας Έποχής.
- Χάρυβδις είναι ή δική μας «λάθος αντίδραση» στά συνθήματα τής Νέας Έποχής . Καί κάνει μεγαλύτερο κακό.
- ύπάρχει Θεός; τί σχέση πρέπει νά έχει ό άνθρωπος μέ τον Θεό;
- τί είναι ή ζωή; ποίο τό νόημά της; πότε ή ζωή έχει καί ποιότητα καί νόημα σωστό;
- τί είναι ή γνώση; τί είναι ή συνείδηση; ποίο τό νόημά τους;
- Για όποιον πιστεύει στον Θεό, τά έρωτήματα ένοποιούνται· γίνονται ένα.
- Για όποιον δέν πιστεύει, παθαίνουν πολυδιάσπαση καί όλο καί πληθαίνουν.
- Οι έποχές αλλάζουν· νομοτελειακά· μέ βάση τά ζώδια τής άστρολογίας. Καί τώρα θά γίνει - νομοτελειακά - μετάβαση από τήν έποχή των Ίχθύων στην έποχή του Ύδροχόου.
- Μέ τήν άλλαγή έποχών έπέρχεται καί βαθειά καί ριζική άλλαγή στον

άνθρωπο καί στό σύμπαν. Έρχεται μιά πιά βαθιά κατανόηση· πιά σωστή. Μέ πολλές πτυχές. Οί κυριώτερες από αυτές εἶναι:

- Κάθε ἐποχή ἔχει ἕνα μεγάλο διδάσκαλο. Ἡ ἐποχή τῶν Ἰχθύων εἶχε τόν Χριστό. Τόν διδάσκαλο τῆς Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου, τόν ἀναμένουμε! Ἡ πνευματική κυριαρχία τοῦ Χριστοῦ λήγει!...
- Μέ τήν ἀλλαγὴ ζωδίου, ἀλλάζει ἡ πνευματική ζωή· ἀλλάζει ἡ συνείδηση· ἀλλάζει ἡ γνώση· καί γενικά ἀλλάζει ἐντελῶς ἡ θεώρηση τοῦ κόσμου καί τῶν πτυχῶν τῆς ζωῆς.
- Ἀλλάζει καί ἡ θεώρηση τῆς θρησκείας. Τώρα θά τό συνειδητοποιήσει ὁ κόσμος, ὅτι ὁ Θεός, δέν εἶναι πρόσωπο, ἀλλά ἐνέργεια! Καί ὅτι θρησκευτική ζωή δέν εἶναι πιά ἡ τήρηση κάποιου θελήματος τοῦ Θεοῦ, (ἀφοῦ δέν εἶναι πρόσωπο, πῶς θά μπορούσε νά ἔχει θέλημα;) ἀλλά ἡ ἐπικοινωνία μέ τήν θεία ἐνέργεια μέ τεχνικές! Δηλαδή κάτι, σάν τήν σύλληψη τῶν μαγνητικῶν καί ἠχητικῶν κυμάτων· μέ βάση τίς νέες ἀνακαλύψεις καί τήν νέα τεχνολογία!
- Σύγχυση εἶχε ἡ Σαμαρείτιδα. Πελαγωμένη ἦταν. Καί οἱ καθημερινές ταλαιπωρίες της τήν ἔκαναν νά αἰσθανθῆ ἀγωνία γιά λίγη ἀνάπαυση. Καί ὅταν ὁ Χριστός τῆς εἶπε ὅτι κοντά Του θά τήν βρῆ, λαχτάρησε. Ὁ Κύριος, στήν ἀναζήτησή της αὐτή, οὔτε τήν ἀποστράφηκε, οὔτε τήν καταφρόνησε. Σάν πόρνη. Σάν ἄτομο μέ ἄτακτη ζωή καί συνείδηση. Ἀλλά «ταῖς γλυκείαις προσήρῃσει» τήν μετοχέτευσε «πρός αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος» (Δοξαστικόν αἰνῶν Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος) (βλ. Ἰωαν. 4, 1-42).
- Σέ τίποτε δέν εἶχε φταίξει ὁ πατέρας τοῦ Ἄσωτου Υἱοῦ. Μά ὁ Ἄσωτος εἶχε ἐναντίον του μόνο μομφές καί παράπονα. Ὁ Πατέρας του, οὔτε τόν ξεσυνερίστηκε, οὔτε, ὅταν ἐπέστρεψε ταπεινωμένος καί ἐξουθενωμένος, τόν ἀποδοκίμασε! Τοῦ φέρθηκε καί τίς δύο φορές μέ ἀγάπη ἀληθινή (Λουκ. 15, 11-22).
- Βάδιζε πρὸς τόν πάθος Του ὁ Κύριος. Καί ὅλοι οἱ γύρω Του ἔψαχναν, γιά τό πῶς καί κατά ποῦ θά ἔπαιρναν τόν δρόμο! Καί ὁ Κύριος ἀπλᾶ τούς ὑπενθυμίζει τό δικό Του χρέος: «Τό ποτήριον, ὃ δέδωκέ μοι ὁ Πατήρ μου, οὐ μή αὐτό πίω» (Ἰωαν. 18, 11); Τί σχέση θά ἔχω τότε ἐγώ μαζί Του; Μποροῦσε ἀσφαλῶς νά παρατάξει μυριάδες ἀγγέλων γιά προστασία Του. Καί νά κατεβῆ ἀπό τόν Σταυρό. Δέν τό ἔκαμε. Μᾶς ἔδειξε, ὅτι ὁδός ἀρίστη εἶναι ἡ ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Πατέρα μας.
- Οἱ Σαμαρεῖτες δέν ἤθελαν νά ἔχουν μαζί Του καμμία ἐπικοινωνία. Καί οἱ μαθητές Του ὀργίσθηκαν. Καί Τοῦ ζήτησαν τήν ἄδεια νά τούς καταραστοῦν. Νά πέσει φωτιά ἀπό τόν οὐρανὸ νά τούς κάψει. Ἀλλά ὁ Κύριος, ὄχι μόνο ΔΕΝ συμφώνησε, ἀλλά καί τούς ἐπέπληξε καί τούς ἐπιτίμησε. Καί τούς εἶπε: Προφανῶς ἀκόμη δέν τό συνειδητοποιήσατε, τί πνεῦμα πρέπει νά διέπει τίς σκέψεις σας καί τίς ἐνεργειές σας. Μέ ἄλλα λόγια τούς ἔστρεψε στόν ὀρθὸ τρόπο θεώρησης τέτοιων καταστάσεων. Τίποτε ἄλλο. Σάν νά τούς ἔλεγε: Κρατᾶτε σωστά τήν πίστη· καί ἀρκεῖ. Μὴν ἀφήνετε νά ὑποστῆτε καί σεῖς ἀλλοτρίωση· καί

άρκει (Λουκ. 9, 51-56).

Τί είναι; Ό,τι ο άέρας γύρω μας. Μιά περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Δηλαδή; Είναι κάτι τό ανύπαρκτο; Ναί. Βέβαια. Υπαρκτό. Τόσο υπαρκτό, όσο και ή ατμόσφαιρα. Πολύ υπαρκτό. Απόλυτα υπαρκτό.

Δηλαδή; Τί, πάνω κάτω. Μιά μετεξέλιξη του διαφωτισμού, του ρομαντισμού, του μαρξισμού, της νεωτερικότητας, της θεωρίας της εξέλιξης και της προόδου. Δηλαδή; Μιά πνευματικά μολυσμένη ατμόσφαιρα!

3. Καί είναι κάτι τέτοιο άπειλή; Όσο και ή μόλυνση της ατμόσφαιρας και του νερού; Ναί. Καί περισσότερο. Είναι μία διπλή άπειλή. Μία διπλή παγίδα. Ένας διπλός κίνδυνος. Έξωτερικός. Καί έσωτερικός. Πόλεμος και άπειλή. Από μέσα και από έξω.

Καί Σκύλλα και Χάρυβδις.

Καί άγώνας για αυτοάμυνα. Καί πανικός. Καί πελαγοδρομήμα.

Α΄

Τί είναι ή Σκύλλα και τί ή Χάρυβδις.

Δύο όντα μυθικά. Δύο φοβερά πρόσωπα της άρχαίας Έλληνικής Μυθολογίας. Καί για τά δύο μάς μιλάει ή Όδύσσεια του Όμήρου (μ 83-110).

Άς ακούσουμε την όμορφη διήγηση του Όμήρου σε άπλη σύγχρονη έλεύθερη άπόδοση:

1. Τί είναι ή Σκύλλα;

Στό στενό, ανάμεσα στην Σικελία και την Καλαβρία ήταν ένα σπήλαιο, ένα «σπέος», τόσο βαθύ, πού άκόμη και ο πιο αϊζήϊος (= ο πιο ρωμαλέος) άνδρας άν έρριχνε βέλος μέ τόξο, τό βέλος δέν θά έφθανε εκεί πού τελειώνει τό σπήλαιο!

Έκει λοιπόν, στό βάθος του σπηλαίου αυτού, είχε την φωλιά της τό φοβερό εκείνο τέρας, ή Σκύλλα. Η φωνή της ήταν σαν νεογέννητο κουταβάκι! Μά ή ίδια ήταν θηρίο τόσο άγριο και φρικαλέο, πού και μόνο νά την έβλεπε κανείς, όχι άνθρωπος άπλός, αλλά άκόμη και θεός, έμενε άποσβολωμένος!.. Είχε δώδεκα πόδια πολύ ψηλά. Καί έξι λαιμούς μακρούς σαν της καμηλοπάρδαλης

καί ἀκόμη. Καί ὁ καθένας ἀπό αὐτούς τελείωνε σέ ἕνα φρικιαστικό κεφάλι μέ τρεῖς σειρές δόντια στήν κάθε του μασέλλα, πού ἦταν γεμάτη θάνατο. Καί μέ τό σῶμα της χωμένο ἐκεῖ στό βάθος τῆς σπηλιάς της, ἀπλώνει ἡ Σκύλλα τά κεφάλια της ἔξω καί ψαρεύει· ψάχνει νά βρῆ· νά φάει: δελφίνια, σκυλόψαρα, θαλάσσια κήτη· ἀπό αὐτά πού βόσκει ἡ Ἀμφιτρίτη. Οἱ ναῦτες τό ξέρουν. Καί γι' αὐτό, ξεκινώντας γιά τό ὅποιο θαλάσσιο ταξεῖδι, κάνουν εὐχές καί τάματα, νά μήν χρειασθῆ νά περάσουν ἀπό ἐκεῖ.

Τόν Ὀδυσσεά, τόν ἔφερε ἡ ἀνάγκη νά περάσει. Καί πρὶν καλά-καλά τό καταλάβει τί ἔγινε, ἡ Σκύλλα εἶχε ὀρμήσει στό καράβι του, καί μέ τό κάθε της κεφάλι εἶχε ἀρπάξει ἕξι, τούς πιό ρωμαλέους ἄνδρες-συντρόφους του ἀπό τό κατάστρωμα.

Αὐτή ἦταν ἡ Σκύλλα.

2. Καί ἡ Χάρυβδις; Τί ἦταν;

Κάτι τό πολύ χειρότερο. Λέγει ὁ Ὅμηρος:

Ἐκεῖ κοντά, στό ἀπέναντι ἀκρωτήρι, πού ὀνομάζεται ἀκόμη καί σήμερα Πέλωρ, εἶναι ἕνας μέγας σκόπελος. Τά δύο ἀκρωτήρια εἶναι πολύ κοντά. Μέ ἄνεση ἔφτανε τό βέλος πού ἔρριχνε μέ τόξο ἕνας συνηθισμένος ἄνδρας ἀπό τό ἕνα στό ἄλλο.

Καί ἐκεῖ, στήν ἄκρη του, ἦταν μιά μεγάλη ἀγριοσυκιά, μέ φυλλά πολλά καί καταπράσινα. Καί κάτω ἀπό τήν ἀγριοσυκιά στέκει ἡ Χάρυβδις. Καί τρεῖς φορές τήν κάθε ἡμέρα, ρουφάει καί πάλι ξεφυσάει τό νερό τῆς θάλασσας σέ ἐκεῖνον τόν πορθμό. Καί τότε, καλή τύχη νάχεις, νά μή περνᾷς, ὅταν ρουφάει! Γιατί τότε ἡ Χάρυβδις ρουφάει καί καταπίνει ὀλόκληρα καί τά καράβια! Καί τότε, μιά καί καλή, πᾶνε ὅλοι μαζί οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι στό καράβι!

Τί λέτε, λοιπόν; Δέν εἶναι τρισεχειρότερο κακό, νά προσπαθεῖ κανεῖς νά ἀποφύγει τήν Σκύλλα, πού τό πολύ νά φάει ἕξι ἄνδρες, καί νά πέφτει στήν Χάρυβδι!

Καί μάλιστα ἀφοῦ, ὅταν ἡ Χάρυβδις ξεφυσάει πάλι τό νερό, τό καράβι δέν εἶναι πιά καράβι, ἀλλά σανίδες σπασμένες σκόρπιες!

Μά ὁ Ὀδυσσεάς, ὅταν κατάλαβε, τί θά συνέβαινε, ἀρπάχτηκε ἀπό τά κλαδιά τῆς ἀγριοσυκιάς· καί ἔμεινε ἐκεῖ κρεμασμένος, μέχρι πού ἡ Χάρυβδις ξεφύσηξε, καί τό νερό καί τό καράβι ἀποσαθρωμένο. Καί στό μεσοδιάστημα, μέχρι ναρθεῖ ἡ ὥρα νά ρουφήξει πάλι ἡ Χάρυβδι, πιάστηκε ἀπό μιά σανίδα, καί κολυμπώντας ἀπομακρύνθηκε καί σώθηκε^[1]

Κακό λοιπόν μεγαλύτερο καί τρισεχειρότερο ἀπό τήν Σκύλλα ἡ Χάρυβδις.

3. Σκύλλα καί Χάρυβδις εἶναι εἰκόνες τῶν δύο πτυχῶν τῆς Νέας Ἐποχῆς. Μὲ ἀλληγορική φυσικά ἔρμηνεία.

Τί εἶναι;

Β´

Ποία εἶναι ἡ Σκύλλα.

1. Εἶπαμε, ὅτι ἡ Νέα Ἐποχή εἶναι μιά πνευματική ἀτμόσφαιρα διάχυτη μέσα στόν κόσμο. Μιά ἀτμόσφαιρα, πού (ἐνῶ ἴσως δέν ἔχει πίσω της καμμιά θεσμικά ὀργανωμένη προπαγανδιστική ὁμάδα), ὅλο καί ἐπεκτείνεται. Γιατί; Γιατί εἶναι κομμένη στά μέτρα τῶν ψυχοσωματικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Καί δέν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ μόνη.

Προηγήθηκαν καί πολλά ἄλλα θρησκευτικά, πολιτικά καί φιλοσοφικά συστήματα: προτεσταντισμός, διαφωτισμός, ρομαντισμός, μαρξισμός, νεωτερικότητα, μετανεωτερικότητα. Πρότειναν νέα διδάγματα· νέο τρόπο σκέψης καί ζωῆς. Πρότειναν πολλά. Καί ὅλα ἄφησαν πίσω τους μιά πικρή αἴσθηση ἀπογοήτευσης· μιά παγεράδα θανάτου!

2. Διαβάζομε στόν βίου τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐν Σόφια μαρτυρήσαντος τό ἔτος 1515. «Ὁ Μωάμεθ μόνος του συνέγραψεν εὐκολον θρησκείαν (=κομμένη στά «μέτρα» τῶν ἀνθρώπων), ἡ ὁποία ἀρέσει εἰς ἀνθρώπους ἀδαεῖς, χωρίς καμμίαν εἶδησιν εἰς τά δόγματα τῆς ἀληθινῆς πίστεως· καί διά τοῦτο τήν ἐδέχθησαν καί ἐρριζώθη εἰς τās καρδίας των»[\[2\]](#).

Καί ἡ Νέα Ἐποχή, φιλοδοξεῖ στόν ἄνθρωπο, πού διαλυμένος μέσα στήν ἀπογοήτευση ἀπό ὅλα (φιλοσοφία, ἐπιστήμη, θρησκείες, ζωή, κοινωνίες) ζητεῖ κάτι τό νέο, φιλοδοξεῖ καί ποθεῖ νά τοῦ προσφέρει αὐτό πού ζητεῖ, κάτι τό νέο, κάτι πού νά τόν «ἀναπαύει».

Καί τί τοῦ προσφέρει; Τί τοῦ προσφέρει;

Ἐνα μαλακό μαξιλαράκι· γιά ἀποκοίμισμα! Τί ἄλλο;

Ἀλλά, ἄς ἀκούσουμε, τί λέει. Καί τί διδάσκει:

α. Γιά ὅλα φταίει ἡ συνείδηση, ὅπως τήν ἔχουν διαμορφώσει οἱ μέχρι σήμερα ἐπικρατοῦσες φιλοσοφίες καί θρησκείες. Ἡ συνείδηση, λέει, πρέπει νά πλατύνει[\[3\]](#), νά ἀλλάξει! Καί μέ τήν νέα ἐποχή ΘΑ ἀλλάξει ἐντελῶς. Ὅπωςδήποτε θά ἀλλάξει. Γιατί σέ λίγο ἀλλάζει ζώδιο. Καί μαζί του καί ἐποχή. Καί νομοτελειακά θά ἀλλάξουν ὅλα. Καί θρησκεία. Καί συνείδηση! Μή βιάζεσθε! Μήν ἀνησυχεῖτε!

β. Ὁ Θεός δέν εἶναι πρόσωπο, εἶναι ἐνέργεια[4]. Τήν ἐνέργεια τήν πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος μέ εἰδικές δικές του ἐνέργειες ὅποτε θέλει· ἂν θέλει· γιά ὅσο θέλει! Ρυθμιστής δέν εἶναι πιά ὁ Θεός, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος.

γ. Ἡ πορεία πρός τόν Θεό, δέν εἶναι ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τήρηση ἐντολῶν Του, (πῶς, ἂν ὁ Θεός δέν εἶναι πρόσωπο;) ἀλλά τεχνικές· τέτοιες τεχνικές εἶναι: ἡ γυμναστική, ἡ δίαιτα, οἱ ὑγιεινές τροφές[5] κ. ἄ. Προσευχή, λατρεία, τόποι λατρείας δέν χρειάζονται, ἀφοῦ ὁ Θεός δέν εἶναι πρόσωπο. Τήν λατρεία τώρα ὑποκαθιστοῦν οἱ τεχνικές. Αὐτές ὀδηγοῦν σέ ποιότητα ζωῆς καί «αὐτοτελείωση». Καί ἔτσι ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ μπαίνει σέ δρόμο στραβό.

δ. Ὁ Χριστός δέν εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ· δέν εἶναι Θεός· δέν εἶναι ὁ ΜΟΝΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ. Εἶναι ἀπλά, ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας μέγας διδάσκαλος, ἕνας ἀβατάρ, πού παρέδωκε ὑπέροχα γιά τήν ἐποχή του διδάγματα[6].

ε. Τά διδάγματα τοῦ Χριστοῦ, καί ὄλων τῶν παλαιῶν, τά δεχόμαστε καί τώρα· ἀλλά μέ μιά «νέα θεώρηση», μέ βάση ἕνα «νέο παράδειγμα»[7].

στ. Σέ κοινωνία μέ τήν «θεϊκή ἐνέργεια» κατορθώνουμε νά ἔλθουμε καί μέ τίς «πρακτικές-τεχνικές», στίς ὁποῖες ἀναφερθήκαμε πῶς πάνω, ἀλλά καί – κυρίως! – μέ ἕνα channeling, πού μᾶς φέρνει σέ ἀπευθείας ἐπαφή μέ τόν κόσμο τῆς «θείας ἐνέργειας» (= πνευματισμός, μαγεία, ἀστρολογία, κ. ἄ.), καί μέ μιά παγανιστικοῦ τύπου «θεϊκή μέθεξη», γιά τήν ὁποία μιᾶνε καί τά ἔργα τοῦ Ἑρμῆ τοῦ Τρισημέστου[8].

ζ. Αὐτά εἶναι τά ἕξι κεφάλια τῆς Σκύλλας. Μέ αὐτά τά διδάγματα σάν κεφάλια μέ φοβερές μασέλλες γεμάτες θάνατο, ἡ Νέα Ἐποχή κατασπαράζει ἐκείνους πού τήν δέχονται, ἐκείνους πού κατορθώνει καί ἀρπάζει.

Ἔτσι ὁ Θεός κόβεται στά μέτρα τοῦ ἀνθρώπου· καί ὁ ἄνθρωπος στά μέτρα τῶν ιδεῶν τῆς Νέας Ἐποχῆς[9].

Καί ἡ μετάβαση σέ μιά ἄλλη πνευματική «Νέα Ἐποχή» γίνεται πόθος καί στόχος, ὄνειροπόλημα, ἐλπίδα γιά διέξοδο στά ἀδιέξοδα, ἀφοῦ ὑπόσχεται ἀλλαγὴ σέ ὅλα! Ἀκόμη καί στήν ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό, τόν ὁποῖο τόσο ἔντονα ἀναζητεῖ ὁ ἄνθρωπος τοῦ ΚΑ΄ αἰῶνα.

Ἀλλά τελικά δέν εἶναι τίποτε τό νέο[10]. Εἶναι μιά φτωχική μετάλλαξη τοῦ διαφωτισμοῦ[11].

Ἄλλαξε ὁ Μανωλιός καί ἔβαλε τά ροῦχα του ἀλλιῶς.

4. Ἄμυνα-αὐτοπροστασία εἶναι ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ἀπαρέγκλιτη ἐμμονή σ' αὐτήν.

Ποία είναι η πίστη της Έκκλησίας;

Μας την περιγράφουν με απόλυτη σαφήνεια οι Άγιες Γραφές:

Λέγει ο άγιος απόστολος Παῦλος:

«Μή Ἰουδαίων ὁ Θεός μόνον; Οὐχί καί Ἐθνῶν; Ναί. Εἶπερ εἷς Θεός» (Ρωμ. 3,29-30). Δηλαδή. Μόνο γιά τούς Ἰουδαίους εἶναι Θεός ὁ Θεός ; Ὁ ἴδιος δέν εἶναι Θεός καί γιά ὅλα τά Ἔθνη; Ναί. Ἔτσι εἶναι. Ὁ ἴδιος εἶναι. Ἀφοῦ, ἕνας εἶναι ὁ Θεός. Καί δεύτερος ΔΕΝ ὑπάρχει!..

Λέγει πάλι ὁ άγιος απόστολος Παῦλος:

Κέντρο τῆς πίστες μας εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πυρήνας τῆς πίστες μας εἶναι ὁ Χριστός. Δέν εἶναι ἕνας «μεγάλος μύστης» ἢ ἀβατάρ, ἀλλά ὁ ἕνας καί μόνος ἀληθινός Θεός. «Ἐγώ τοῦτο παρέλαβον: ὃ καί παρέδωκα ὑμῖν»! Ποῖο εἶναι αὐτό; «Ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε· καί ὅτι ἐτάφη· καί ὅτι ἐγήγερται· καί ὅτι ὤφθη» σέ πολλούς (Α΄ Κορ. 15, 3-8).

Μέ ἄλλα λόγια: Ὁ Χριστός δέν εἶναι ἐνέργεια θεϊκή· εἶναι πρόσωπο ἱστορικό· πρόσωπο, πού μπῆκε στήν ζωή μας, κατά τρόπο ὄχι διανοητικό-στοχαστικό, ἀλλά ἐμπειρικό, βιωματικό. Καί ἐμεῖς τόν ζήσαμε, ὅπως ζεῖ κανεῖς τήν ἐπικοινωνία μέ τόν φίλο του, τόν ἀδελφό του, τόν πατέρα Του. Μέ τρόπο, στόν ὁποῖο δέν χωράει καμμιά ἀμφισβήτηση. Καί ἄρα, ἀπόλυτα καί κατηγορηματικά, κάθετα καί ὀριζόντια, ὁ Θεός μας Δέν εἶναι ΕΝΕΡΓΕΙΑ. Εἶναι ΠΡΟΣΩΠΟ.

Καί γιατί «κάποιοι» δέν τό παραδέχονται, ὅτι ὁ Θεός εἶναι πρόσωπο; Ἀπαντάει ἡ KarenArmstrong: Ἐπειδή δέν θέλουν! Καί δέν θέλουν, - ὁ καθένας γιά «δικούς του» λόγους [\[12\]](#). Π. χ. οἱ φεμινίστριες δέν θέλουν νά εἶναι ὁ Θεός πρόσωπο, γιατί εἶναι πρόσωπο ἀρσενικό!

Αὐτός, ὁ Χριστός, εἶναι ὁ ἀρχηγός τῆς πίστες, ἡ μόνη ἐγγύηση σωτηρίας, ὁ μόνος σωτήρας. Διαβάζομε στό βιβλίο «Πράξεις Ἀποστόλων»: «Καί οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἢ σωτηρία· οὐδέ γάρ ΟΝΟΜΑ ἐστιν ἕτερον ὑπό τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πραξ. 4, 12). Ἡ φράση «ὑπό τόν οὐρανόν» ἀποκλείει κάθε περίπτωση ἄλλου σωτήρα.

Ὁ κόσμος σώζεται μόνο μέ τήν πίστη στόν Χριστό.

Ὅμως ἐγγύηση σωτηρίας δέν εἶναι τό ὑποκειμενικό στοιχεῖο, ἡ προσωπική πίστη τοῦ κάθε ἕνα μας, ἀλλά τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ «δι' οὗ καί τήν προσαγωγήν ἐσχήκαμεν εἰς τήν χάριν ταύτην ἐν ἧ ἔστήκαμεν· καί καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 5, 2). Δηλαδή: Σ' αὐτήν τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, στήν σωτηρία, δέν πηγαίνομε ἐμεῖς μέ δικές μας ἐνέργειες, ἔστω μέ τήν πίστη μας! Μᾶς πηγαίνει ὁ Χριστός. «Δι' αὐτοῦ, τοῦ Χριστοῦ, ἔχομεν τήν

προσαγωγήν.

Καί συνεπῶς ἡ πίστη στὸν Χριστό, δέν μπορεῖ μέ κανένα τρόπο νά ἐκδηλώνεται μέ τίς τεχνικές ἀσκήσεις τῆς Νέας Ἐποχῆς!

Καί ὅποιος δέν πιστεύει στὸν Υἱό, ὅπως μᾶς τὸν παρέδωκαν καί τὸν παραλάβαμε (βλ. καί ἀνωτέρω § 2), ἔχει χάσει κάθε σχέση καί ἐπικοινωνία καί μέ Αὐτόν καί μέ τὸν Πατέρα Του.

5. Ἡ Σκύλλα ἔχει ἕξι κεφάλια. Μέ αὐτά ἀρπάζει μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ποῖα; Μόνο ἐκεῖνα, πού τίς πιά πάνω βασικές ἀρχές τῆς Πίστης, τίς παραμερίζουν, καί τίς ὑποτάσσουν στίς πιά πάνω ἀρχές τῆς Νέας Ἐποχῆς καί ἔχουν καταστήσει ἔτσι Χριστιανοί χωρὶς ἐπίγνωσιν.

Ἔνας εἶναι ὁ Κύριος, ὑμνοῦμεν καί προσκυνοῦμεν Αὐτόν.

Καί ὅλα αὐτά μᾶς λένε:

Κάθε τάση συγκρητιστικῆς ἐρμηνείας τῆς πίστης, καθὼς καί κάθε λογισμὸς ὅτι τάχα ὅλες οἱ θρησκείες ἔχουν ἴση ἀξία καί ὅτι τάχα εἶναι ἀπλᾶ διάφοροι τρόποι ἀναζήτησης τοῦ ἐνός Θεοῦ, δέν ἀποτελοῦν παρά δαιμονικὲς πλάνες.

6. Καί κατὰ συνέπεια, ὅποιος δέν ἔχει τὸν ὄρατό Χριστόν, δέν ἔχει οὔτε τὸν ἀόρατο ΠΑΤΕΡΑ Του. Δέν ἔχει τίποτε. Ὁ Ἀλλάχ τοῦ Ἰσλάμ καί ὁ Θεὸς τῶν μετὰ Χριστόν Ἰουδαίων, δέν ταυτίζονται, οὔτε μέ τὸν Θεὸ τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Ἰσαάκ καί τοῦ Ἰακώβ, οὔτε μέ τὸν Θεὸ τοῦ Μωυσῆ. Ἀφοῦ, «ὁ ἀρνούμενος τὸν Υἱὸν οὐδέ τὸν Πατέρα ἔχει» (Α΄ Ἰωάν. 2, 23).

Γ΄

Ἡ Χάρυβδις

1. Οἱ θαλασσοπόροι εἶχαν τὴν εὐχέρεια νά ἀπλώνονται στὰ ἀνοιχτά μέ τούς γνωστούς κινδύνους, καί νά περνᾶνε ἀπὸ στενά μέ ἄλλους εἶδους προβλήματα.

Μέ βάση τὸν ἀρχαῖο μῦθο, καί μόνο ἡ σκέψη νά περάσει καράβι ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι Πέλωρ, ὅπου ἔστεκε ἡ Χάρυβδις, ἀνάμεσα σέ Καλαβρία καί Σικελία, ἦταν γιὰ τὸν κυβερνήτη φοβερὴ προπέτεια καί ἀκρίσια. Καί ἂν, ἀκόμα χειρότερα, τὸ ἐπιχειροῦσε, τότε πού ἡ Χάρυβδις ρουφοῦσε ἀπότομα τὸ νερὸ τῆς θάλασσας καταπίνοντας μαζί του καί ὀλόκληρα τὰ καράβια, καί μετὰ τὰ ξεφουσοῦσε μέ ὄρμη καί βία τόση, πού τὰ ἔκανε σανίδες, δέν ἦταν πιά ἀπλᾶ ἀκρίσια καί προπέτεια, ἀλλὰ μιά ἐνέργεια σέ κυριολεξία ἐγκληματικὴ· ἐνέργεια αὐτοκτονίας.

Ἡ θαλασσοπορία εἶναι καί ἀναζήτηση· καί σύμβολο τῶν ἀναζητήσεων τοῦ

άνθρωπου. Πνευματικοί θαλασσοπόροι είναι οι άνθρωποι. Ήταν, είναι και θα μένουν για πάντα. Αναζητούσαν. Αναζητούν. Και θα αναζητούν πάντοτε.

2. Φυσική κατάσταση είναι για τον άνθρωπο: τό ανικανοποίητο από αυτά που έχει· και ή αναζήτηση για κάτι επί πλέον· για κάτι που δέν έχει. Έμφυτη και ασίγαστη ή αναζήτηση.

Ψάχνουν νά βροῦν:

Τά ἐρωτήματα αὐτά ἔχουν ὅλα ἀναφορά στό ἕνα: Ὑπάρχει Θεός; Τί εἶναι ὁ Θεός;

Τό ἐκφράζει μέ τά γνωστά, κλασσικά πιά, λόγια του ὁ Τζοβάνι Παπίνι στό βιβλίο του Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστοῦ:

Εἶσαι πάντα ἀνάμεσά μας, ἀλλά χωρίς οἱ περισσότεροι νά Σέ βλέπουμε. Ἐσένα μόνο ἔχουμε ἀνάγκη· ἐσένα καί κανέναν ἄλλον!...

Ὅλοι ἔχουμε τήν ἀνάγκη σου· ἀκόμη καί αὐτοί που δέν τό νιώθουν· πολύ περισσότερο αὐτοί που δέν τό νιώθουν.

Ὁ πεινασμένος θαρρεῖ πώς ζητάει ψωμί, καί ζητάει Ἐσένα.

Ὁ ἄρρωστος ὑποθέτει ὅτι τοῦ λείπει ή ὑγεία καί αὐτό που τοῦ λείπει εἶσαι Σύ.\

Ὅποιος γυρεύει τήν ὀμορφιά σ' αὐτόν τόν κόσμο, γυρεύει ἄθελά του Ἐσένα!...

Ὅποιος ψάχνει για τήν ἀλήθεια, ψάχνει για Σένα.

Καί ὁποιος ἀπλώνει τό χέρι του μέ ἀγωνία στήν εἰρήνη, τό ἀπλώνει σέ Σένα.

Ὅλοι Ἐσένα φωνάζουμε, χωρίς νά τό ξέρουμε.[\[13\]](#)

Ἡ ἀναζήτηση πρέπει νά ὀδηγεῖ στήν ἀλήθεια.

Μά χωρίς ὀδηγό τόν λόγο τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, βγάζει τόν ἄνθρωπο στό ἀκρωτήριο Πέλωρ, στό στόμα τῆς Χάρυβδης. Καί τόν κάνει σανίδες καί συντρίμια.

Δέν εἶναι λοιπόν τόσα ἀπλά, ὅσο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται, τά λάθη τῶν πνευματικῶν ἡγετῶν!

3. Ὁ μύθος, ὅπως καί ὅλοι ἄλλωστε οἱ μύθοι, λέει πολλά. Ἀλλά πρώτα καί κύρια μᾶς δείχνει τήν ἔκταση τῆς εὐθύνης τοῦ κυβερνήτη, που ἀπό προσωπική του ὑπαιτιότητα ρίχνει τό σκάφος τῆς νοητῆς ὀλκάδας στό στόμα τῆς

Χάρυβδης. Από μιά τέτοια θύελλα ελάχιστοι κατορθώνουν να σωθούν. Σέ κατάσταση άθλια. Πιασμένοι από μιά σανίδα. Πού τήν φαντάζονται, ότι έχει κάποια σχέση μέ τό καράβι! Καί θυμίζει τό καράβι. Από έναν άνθρωπο, πού τόν θεωρούν άξιο να τόν εμπιστευθούν! Καί τόν ακολουθούν! Έναν γκουρού! Έναν προπαγανδιστή τής Νέας Έποχής.

Άπλή ή διήγηση τής Χάρυβδης. Μά πίσω της κρύβονται καταστάσεις μυθιστορηματικές. Θρίλλερ τρόμου.

4. Είναι γνωστό, ότι ή μάχη του Ματζικέρτ (1071 μ.Χ.), πού έσήμανε τήν αρχή του τέλους, τήν αρχή τής διάλυσης, για τήν αυτοκρατορία των Ρωμαίων, είχε τήν έκβαση πού είχε από ένα λάθος· από ένα σύνθημα λάθος!

Ο βασιλιάς μας είχε τότε όλες τις προϋποθέσεις να καταγάγει μιά μεγαλειώδη νίκη. Άλλά υπέστη τήν χειρότερη πανωλεθρία. Από ένα λάθος. Από ένα μοιραίο λάθος.

Καί αυτό μάς λέει: Σέ θέματα τόσο σοβαρά δέν επιτρέπονται λάθη. Καί αν έχεις ευθύνη, καί θέλεις να μή κάνεις λάθη, πρόσεχε. Μή φέρεσαι ποτέ μέ προπέτεια καί άκρισία. Διαφορετικά δέν είσαι ήγέτης. Δέν κάνεις για πνευματικός ήγέτης. Ο ποιμένας του λαού του Θεού πρέπει να είναι άκλόνητος στην πίστη καί άμετακίνητος στην τήρηση του θελήματος του Θεού. Μέ έργο καί λόγο φώς καί όδηγός.

Καί βέβαια στους πολέμους χρειάζεται καί λίγη τόλμη. Στά πνευματικά όμως θέματα, σε ό,τι έχει σχέση μέ τήν αιώνια ζωή, δέν παίζομε. Χρειάζεται αίσθηση ευθύνης· άγώννας καί άγωνία.

5. Λάθη τέτοια, πού θυμίζουν τήν πανωλεθρία τής μάχης του Ματζικέρτ, έγιναν πολλά στό διάβα τής ιστορίας. Καί στην Άνατολή. Καί στην Δύση.

Δέν θά τά άπαριθμήσουμε. Για ποιόν λόγο;

Θά σταθοϋμε σε ένα: Στην Ίερά Έξέταση.

Είχε πάρει άνησυχητικές διαστάσεις ή αίρεση-θρησκεία των Άλβιγίων ή Καθαρών στην Ευρώπη. Σάν τρόπος αντιμετώπισής τους έπινοήθηκε ή Ίερά Έξέταση. Χωρίς να πολυασχοληθί κανείς, αν ήταν συμβατή μέ τό πνεϋμα του Χριστού. Καί οί φωτιές της έκαψαν τους Άλβιγίους. Άλλά μαζί τους έκαψαν, καί έξακολουθούν να καΐνε, τήν Χριστιανοσύνη.

Η ιστορική άποστολή τής Ίεράς Έξέτασης πέρασε. Άλλά τό πνεϋμα της ζει. Καί όδήγησε καί όδηγεΐ, ή μάλλον συμπαρασύρει τήν Έκκλησία, σε Δύση καί Άνατολή, σε λάθη τραγικά. Γιατί προτιμάει, αντί να διαλέγεται μέ τους όποιους προβληματισμένους, να τους βρίζει, να τους άπειλει, να τους

καταριέται, νά τούς αναθεματίζει! Όρα καί Λασκαράτο!... Καί ἔτσι, μέ τέτοιες ἐνέργειες, *ad maiorem gloriam Dei*, ἄνθρωποι πολλοί ἐξωθοῦνται νά διαπιστώσουν ὅτι δέν μποροῦν νά συνεχίζουν νά εἶναι μέλη της.

6. Καί καταντοῦν ἄνθρωποι νά πηγαίνουν ἀπό τήν Σκύλλα στήν Χάρυβδι. Ἀπό ἕνα μικρότερο κακό σέ ἕνα μεγαλύτερο κακό. Ἀπό τόν σκανδαλισμό, στήν ἀποστασιοποίηση, ἢ καί στήν ἀποστασία. Καί οἱ ἱερωμένοι-ποιμένες ἀπό τό ἕνα κακό, ἀπό τό φυσικό πελάγωμα τῶν τέκνων τους, σάν ἀνθρώπων, πού ἔχουν ἀνάγκη καθοδήγησης, πού μέ ὅλα ὅσα λένε καί κάνουν ψάχνουν γιά λύτρωση καί γιά ἐπίγνωση, - στό πελάγωμα τό δικό τους. Στό πελάγωμα τῆς ποιμαίνουσας Ἐκκλησίας, πού ἔτσι καταντάει, ἀντί νά ἀγωνίζεται νά εἶναι καί νά μένει ἡ αὐλή τῶν λογικῶν προβάτων, πού περιμένει τόν κάθε πλανεμένο, νά ἀρνεῖται τόν ἑαυτό της! Καί, ἀντί νά ψάχνει γιά τό ἀπολωλός, νά βλέπει τό πρόβατο τό ἀπολωλός ὄχι σάν τέκνο της, ὄχι σάν χρέος της, ἀλλά σάν ἐχθρό της καί ἀποστάτη, καί νά ὀρμάει ἀκάθεκτη ἐναντίον του!

Α΄

Ποία ἡ δική μας τοποθέτηση;

1. Όμως, δίκαια θά ἐρωτοῦσε καί θά διερωτιόταν ὁ κάθε ὑπεύθυνος ἄνθρωπος:

- Καί τί τάχα θά πρέπει νά κάμωμε; Νά σταθοῦμε μέ τά χέρια σταυρωμένα μπροστά σέ τέτοιες προκλήσεις;

Χρειάζεται σκέψη πολλή. Πρέπει ἡ ὅποια ἐνέργεια νά μή ἔχει σάν ἐπακόλουθο μία πανωλεθρία· νά μήν εἶναι μία ἐπανάληψη τοῦ λάθους στήν μάχη τοῦ Ματζικέρτ.

2. Βοήθεια σημαντική στό δύσκολο αὐτό πρόβλημα ἔρχεται νά μᾶς προσφέρει ἕνας γάλλος ἱερωμένος ὁ Jean Vernet, ὑπεύθυνος τῆς Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως τῆς Γαλλίας γιά θέματα παραθρησκείας καί αἱρέσεων. Ἔχει γράψει πολλά βιβλία καί θεωρεῖται παγκοσμίως στά θέματα αὐτά μεγάλη αὐθεντία.

Τό μήνυμα τοῦ Jean Vernet, τό καταστάλλαγμα τῆς πείρας του ἀπό τίς ἐρευνές του, εἶναι:

Ἡ Νέα Ἐποχή εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία ἡ πιό μεγάλη πρόκληση. Ἡ Νέα Ἐποχή ἔχει ἕνα μήνυμα. Μήνυμα διαφορετικό ἀπό τό μήνυμα-κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό εἶναι μία πρόκληση [\[14\]](#). Ἡ Νέα Ἐποχή εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία πρόκληση καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγο. Γιατί τό μήνυμά της τό παρουσιάζει καί τό προσφέρει: χωρίς φανατισμούς· χωρίς ὑβρεολόγια· χωρίς παθιάσματα· χωρίς προπαγάνδα, ὅπως τήν ξέρουμε.

Ποῖο εἶναι τό μήνυμά της;

3. Αὐτά καί ἄλλα: πού ὄλα μαζί – τό τονίζει ὁ JeanVernette – λειτουργοῦν σάν μία βίαιη πρόκληση: καί γιά τήν βάση (ἀφοῦ εἶναι ὄλα τόσο ἀπλᾶ καί κατανοητά)· καί γιά τήν πνευματική ἐλίτ (ἀφοῦ ἡ Νέα Ἐποχή μιλάει μέ τήν γλῶσσα τῶν τελευταίων ἐπιτευγμάτων τῆς ἐπιστήμης, πού λένε ὅτι ἡ ὕλη ἔχει ἐνέργεια καί ἡ ἐνέργεια προκάλεσε τήν ζωή!...).

Καί ἡ Νέα Ἐποχή δουλεύει ἤρεμα. Καί σκορπάει τά μηνύματά της ἤρεμα. Καί μέ τόν πιό εὐχάριστο καί χαρούμενο τρόπο! Μέ μυθιστορήματα. Μέ μυθιστορήματα ἀριστουργηματικά, best-seller, θρίλλερ! π.χ. Ἀλχημιστής τοῦ Κοέλο, Χάρι Πότερ τῆς Ρόουλινγκ, Κώδικας Νταβίντσι τοῦ Brown, κ.ἄ.. Κάπως ἀνάλογα δουλεύουν ὄλοι οἱ θιασῶτες τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Καί ὁ JeanVernette, σάν ἐπιστήμονας μελετητής, ἐρευνητής καί ἀναλυτής τῆς Νέας Ἐποχῆς, μᾶς κάνει τήν ἐπισήμανση:

- Τά μηνύματα τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι γιά μᾶς μία πρόκληση[15], μία προβοκάτσια, μία παγίδα. Ἡ τυχόν ἀντίδρασή μας στό μήνυμα αὐτό μέ τόν τρόπο πού ὑπαγορεύει ἡ δυναμική ἀντίδραση, ἡ ἔννοια τῆς καταπολέμησης γιά μπλοκάρισμα, θά εἶναι τό πιό τραγικό μας λάθος· λάθος χειρότερο ἀπό ἐκεῖνο πού προκάλεσε τήν πανωλεθρία μας στό Ματζικέρτ.

Καί συμπεραίνει ὁ Vernette:

- Οἱ ἀγωνίες τοῦ ἀνθρώπου, γιά ζωή, γιά ποιότητα ζωῆς, γιά νόημα ζωῆς, γιά ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό, πρέπει νά μᾶς εἶναι ὀδηγητικές. Οἱ ἐνέργειές μας, οἱ ὅποιες ἐνέργειές μας, πρέπει νά εἶναι συμβατές μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί μέ τίς ὀριοθετήσεις πού ὁ ἴδιος μᾶς ἔκαμε. Γιατί, ἂν θέλουμε νά μή πάθουμε πανωλεθρία καί νά μή προκαλέσουμε στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔκπτωση καί ἀλλοτρίωση, οἱ ὑποθήκες τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά εἶναι γιά μᾶς μονόδρομος[16].

4. Καί ὁ Χριστός σάν Κύριος τοῦ Ἀμπελῶνος μᾶς ὑπέδειξε μερικές σταθερές ἀρχές, μέ βάση τίς ὁποῖες πρέπει νά ἐργαζόμαστε στόν Ἄγρό Του.

Ἡ ἀνθρώπινη λογική, μέ ἐπιχειρήματα τετραγωνικά σωστά, καταλήγει στόν τρόπο ἐνέργειας πού περιγράψαμε στήν § Γ', 5-6. Στόν δρόμο, πού μᾶς χάραξε ἡ Ἱερά Ἐξέταση. Μέ ἀνθρωποκεντρισμό. Μέ ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό μας. Χωρίς ἀναφορά στόν Θεό.

Ὅμως ἦταν λάθος. Γιατί ἐκλόνισαν τά θεμέλια τῆς πίστεως μας. Καί ἦσαν μία κραυγαλέα παραθεώρηση ἐκείνων πού παρέδωκε ὁ Χριστός.

Καί ὁ Κύριος μᾶς ὑπόδειξε, πῶς πρέπει νά ἐνεργοῦμε σέ περιπτώσεις, πού οἱ ἀπέναντί μας, οἱ συνομιλητές μας: ἔχουν σύγχυση ἰδεῶν· μομφές καί παράπονα

έναντίον μας· αντίθεση, μίσος και αποστροφή στο θέλημά Του· απόλυτη απόρριψη· και άρνηση για κάθε επικοινωνία.

Άς τίς ιδούμε επιτροχάδην:

Ἡ μή συμμόρφωσή μας μέ τίς ντιρεκτίβες-όριοθετήσεις τοῦ Χριστοῦ, δείχνει ἔλλειμμα πίστεως στό Χριστό· καί ἀρκετή δόση ἐμπιστοσύνης στήν δική μας λογική, καί στίς δικές μας ἐνέργειες· δηλ. ἀνθρωποκεντρισμό. Τό πνεῦμα τοῦ μεγάλου ἱεροεξεταστή ζεῖ. Καί βασιλεύει.

Λέγει ὁ Jean Vernet:

Ἐκεῖνο, πού κάνει τόν ἄνθρωπο καί βρίσκει εὐαπόδεκτες τίς πνευματικές θέσεις τοῦ Ὑδροχόου, τῆς Νέας Ἐποχῆς, εἶναι ὁ πόθος του νά εὔρει τόν Θεό· ἡ ἀγωνία του γιά τόν Θεό.

Εἶναι σαφές· ἡ Σαμαρείτιδα λαχτάρησε, ὅταν ἄκουσε τόν Χριστό νά τῆς μιλάει γιά ὕδωρ ζῶν, ὅσο καί ἄν τό καταλάβαινε μέ τρόπο πολύ χαμηλό, πολύ γήινο. Αὐτή ἦταν ἡ ἀρχή, τό ξύπνημα μέσα της τοῦ πόθου γιά τό ἀληθινό ὕδωρ τῆς ζωῆς. Καί ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη, χρειαζόταν νά βρεθῆ κάποιος νά τῆς τό ἀναλύσει. Τήν ἀνάλυση αὐτή μᾶς τήν δίνει τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου[17].

Μέ ἄλλα λόγια: οἱ ἄνθρωποι πού ἀνασκαλεύουν τίς ἀρχές τῆς Νέας Ἐποχῆς, ψάχνουν γιά τό ὕδωρ τῆς ζωῆς.

Χρέος μας εἶναι, νά τοὺς μνησούμε στό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ. Νά τοὺς βοηθήσουμε νά εὔρουν τό ὕδωρ τό ζῶν, νά πιοῦν, νά ξεδιψάσουν.

Άς τό συνειδητοποιήσουμε ἐπί τέλους:

Καί ἡ Νέα Ἐποχή, καί ἡ κάθε αἵρεση καί παραθρησκεία, ὅλες, πατᾶνε ἐπάνω στά δικά μας λάθη. Παραθεωρήσαμε τήν σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό· ξεχάσαμε, ποιά πρέπει νά εἶναι ἡ σχέση μας με τόν Θεό. Γίναμε γεωκεντρικοί καί ἐγωκεντρικοί καί ἀνθρωποκεντρικοί. Καί ἔτσι, καί ἐμεῖς ἐμείναμε νηστικοί· καί ἀφήσαμε καί τά παιδιά μας νηστικά. Καί ψάχνουν νά βροῦν ἄλλοῦ τροφή! Πῶς ὄχι, ὅταν ἔχουμε χάσει τήν ἔννοια τοῦ ἱεροῦ καί τῆς νηστείας; Καί κατα-ντήσαμε τήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας παγερή ἐξυπηρέτηση θρησκευτικῶν ἀναγκῶν, κάτι σάν περὶ πτερο καί σάν σοῦπερ-μάρκετ;

Ε΄

Χρειάζεται νά ἀνησυχούμε;

1. Η «Νέα Έποχή», μάς λένε, θά καταλαμβάνει τόν χρονικό χῶρο τοῦ ζωδίου «Υδροχόος». Νομοτελειακά! Γιατί ἀλλάζει τό ἀστρολογικό ζῶδιο. Καί νομοτελειακά τάχα πάλι, θά ἀλλάξει καί ἡ θρησκεία καί πολλά ἄλλα (συνείδηση-γνώση κ. ἄ.). Καί νομοτελειακά τάχα πάλι, ἡ «Νέα Έποχή», ἡ ἐποχή τοῦ Υδροχόου, θά διαρκέσει ὅσο καί ἡ περίοδος τοῦ Υδροχόου: δηλαδή 2160 χρόνια!

Ἀλλά ἄρχισαν κιόλας τά δύσκολα.

2. Μᾶς ἔχουν χιλιάδες φορές διαβεβαιώσει, ὅτι ἡ προηγούμενη περίοδος ἦταν τῶν Ἰχθύων· καί ἄρχισε μέ τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ· δηλ. τό 754 ἀπό κτίσεως Ρώμης· τό 1 τῆς δικῆς μας χρονολόγησης· τό 1 μ.Χ.! Καί ὅτι ἡ περίοδος αὐτή ἦταν ἡ περίοδος τοῦ Χριστιανισμοῦ μάς τό δείχνει τό ὄνομα τῶν ΙΧΘΥΩΝ, ἀφοῦ ΙΧΘΥΣ ὀνομάζεται ὁ Χριστός· ὁ Ἰ(ησοῦς) Χ(ριστός) Θ(εοῦ) Υ(ιός) Σ(ωτήρ) ἢ ΙΧΘΥΣ. Καί γι' αὐτό οἱ πρῶτοι Χριστιανοί ζωγράφιζαν τόν Χριστό συμβολικά σάν ἰχθυῦ, σάν ψάρι!

Ὅμως ἡ περίοδος αὐτή λήγει τό 2160 μ.Χ. Μέχρι τότε συνεχίζεται ἡ περίοδος τῶν Ἰχθύων· δηλ. τοῦ Χριστοῦ. Καί κατά συνέπεια, ἀφοῦ δέν ἦλθε ἀκόμη ἡ περίοδος τοῦ Υδροχόου, ὁπότε καί θά ἀρχίσει ὁ ἄνθρωπος νά διευρύνει νομοτελειακά τήν γνώση του καί τήν συνείδησή του, λόγω ζωδίου ντέ, ἀπό ὅλα ὅσα ὑπόσχεται ἡ ἐποχή τοῦ Υδροχόου, τώρα ΔΕΝ ΕΧΟΜΕ ΤΙΠΟΤΕ!

Καί ἐπειδὴ τό 2160 δέν θά βρῆ κανέναν ἀπό ἐμᾶς πού ζοῦμε τώρα ζωντανό, ὥστε νά ἐλπίσουμε ὅτι θά ἀπολαύσουμε τά ἀγαθά του, πού νομοτελειακά ντέ θά γεμίσουν τότε τόν κόσμο καί τόν δικό μας ἔσω κόσμο, ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ ἐμεῖς ΤΩΡΑ καί ἀσχολούμαστε μέ τήν ἐποχή τοῦ Υδροχόου; Καί ἂν τότε, τό 2160, γίνουν πόλεμοι, ἀναταραχές, σφαγές, κ. ἄ., πού θά πᾶνε τά συνθήματα-προφητεῖες γιά τήν ἐποχή αὐτή; Καί γιατί συναρπαζόμαστε ἐμεῖς; Νά ὠφεληθοῦμε τί;

3. Ὅλα τά ἐπίγεια ἔχουν ἀρχή καί τέλος. Καί ὅλων τό τέλος εἶναι ἀπρόοπτο. Μπορεῖ νά ἔλθει καί πολύ γρήγορα.

Καί γιά τήν Νέα Έποχή τό τέλος της εἶναι σίγουρο. Μά ὄχι ὅτι θά ἐπισυμβῆ τό 4320 μ. Χ.

Ἕνας μέγας καθηγητής στίς Η.Π.Α., ἐρευνητής τῶν θρησκευτικῶν κινημάτων, ὁ JohnGordonMelton, σέ μιά σειρά ἀπό παρεμβάσεις του σέ συνέδρια θρησκευτικά καί κοινωνιολογικά, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Νέα Έποχή ἔφθασε στό τέλος της. Καί τήν παρομοιάζει μέ φαγητό ἀπό σουπερ-μάρκετ μέ σαφῆ τήν ἔνδειξη ὅτι ἔχει λήξει πιά ἡ ἡμερομηνία, πού δείχνει προθεσμία χρήσης του καί ἔχει στά σίγουρα ἐπέλθει ἀλλοίωση. Καί, ἄρα, τό περιεχόμενό του εἶναι πιά μόνο γιά τόν σκουπιδοντενεκέ σέ πρώτη φάση· καί γιά τήν χωματερή ὀριστικά.

Λέγει μάλιστα ο J. Gordon Melton, ότι επειδή δεν πρόκειται για κάτι που μπαίνει στο κουτί, ή στο πιάτο, αλλά είναι υπόθεση νοῦ, φιλοσοφίας, γνώμης, απόψεων, ή εικόνα του πακέτου με τρόφιμα (ή τῆς κονσέρβας), με ημερομηνία λήξης περασμένη δεν είναι ή καλύτερη. Καί προσθέτει ότι τό πιό σωστό εἶναι νά παρομοιάζουμε ἐκείνους, πού δέχονται στά σοβαρά τά συνθήματα τῆς Νέας Ἐποχῆς, μέ τίς «τρελλές ἀγελάδες»· ἀφοῦ καί αὐτῶν ἡ βλάβη ἐστιάζεται στό μυαλό[18].

4. Καί ὅτι ἡ Νέα Ἐποχή σάν «ρεῦμα» δέν πάει καλά, ἔχομε πρόσθετες μαρτυρίες. Μία εἶναι καί τό ὅτι τό ὁμολογοῦν ἐκπρόσωποι τῆς, ἀναζητῶντας δεκανίκια! Καί τί δεκανίκια! Προφητεῖες!... Τό σύστημα, πού καυχιέται ὅτι θά ἀπελευθερώσει γνώση καί συνείδηση, ἀναζητεῖ δεκανίκια σέ ψεύτικες (= πλαστές!) προφητεῖες. Πρόκειται γιά τίς προφητεῖες τοῦ Καίλεστίνου.

Τίς ἐπινόησε, τίς ἔγραψε καί τίς ἐξέδωσε ὁ James Redfield. Τό βιβλίο αὐτό μεταφράστηκε καί ἐκδόθηκε σέ πολλές γλώσσες. Καί ὑπῆρξε ἕνα ἀκόμη best-seller μέ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀντίτυπα σέ κάθε χώρα καί γλώσσα. Ὅμως δέν ἐπέδρασε εὐνοϊκά. Ἀντίθετα. Ἔφερε στό μήνυμα τῆς Νέας Ἐποχῆς τήν παγεράδα τοῦ θανάτου. Δηλαδή, τό ἄκρως ἀντίθετο ἀπό ἐκεῖνο πο

ύ ὁ συγγραφέας του ἐπεδίωκε καί οἱ ἀναγνώστες του – θιασῶτες τῆς Νέας Ἐποχῆς – ποθοῦσαν. Καί αὐτό ἦταν ἀρκετό νά προμηνύσει τό τέλος τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἐλπίδα φρούδη! Καί γε τοῦτο ματαιότης[19]!...

Λίγα χρόνια μετὰ τήν ἐκδοσῶν «Προφητειῶν» τοῦ J. Redfield συνέγραψε καί ἐξέδωσε καί ἄλλα δύο βιβλία: τό ἔνα τιτλοφορεῖται: «Ἡδέκατηφώτιση», μυθιστόρημα – συνέχειαστό βιβλίο «Οἱ προφητεῖες τοῦ Καίλεστίνου». Τό βιβλίο αὐτό στήν Ἰταλία πούλησε σέ δύο ἐβδομάδες 150.000 ἀντίτυπα! Ἐπηκολούθησε ἕνας «Ὁδηγός στίς προφητεῖες τοῦ Καίλεστίνου». Τά δύο αὐτά βιβλία θεωρήθηκαν πολύτιμα ὄργανα γιά ἐπέκταση τῆς γνώσης πού προσφέρουν οἱ ἑννέα πρῶτες βαθμίδες «φώτισης», γιά τίς ὁποῖες μιλάει τό πρῶτο του βιβλίο «Οἱ προφητεῖες τοῦ Καίλεστίνου».

Καί πράγματι τά βιβλία αὐτά, ὅπως ἄλλωστε τό εἶχαν στόχο, ἄλλαξαν κάτι. Πρόσφεραν κάτι τό οὐσιαστικό. Μετά ἀπό αὐτά ἡ «Νέα Ἐποχή» ἔγινε ἕνας ὄρος, πού δέν εἶναι πιά τῆς μόδας[20]!...

6. Ὅμως αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ἡ Νέα Ἐποχή ξώφλησε! Μπορεῖ νά βαίνει πρός θάνατο. Ἀλλά, ὅσο ἕνας ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ ἔστω μόνο νά ἀναπνέει, κανένας ἰατροδικαστής (ἔστω καί ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος) δέν θά βεβαιώσει ποτέ τόν θάνατό του, πού μπορεῖ γιά πολύ νά ἀναβάλλεται ἀπό ἡμέρα σέ ἡμέρα, καί ἀπό χρόνο σέ χρόνο, ἢ καί σέ χρόνια.

Ἀλλά καί ἂν αὐτοψία καί νεκροψία ἀποκαλύψει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔπαυσε νά ζεῖ, δέν παύει γι' αὐτό νά εἶναι γιά τούς ἄλλους ἕνα πρόβλημα· καί μερικές φορές

πιό μεγάλο από τούς ζωντανούς.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με την Νέα Έποχή. Δεν παύει εύκολα να είναι πρόβλημα. Και δεν θα πάψει να είναι πρόβλημα. Αλλά όπως και πολλές άλλες ιδέες, θα συνεχίσει - ακόμη και μετά τον όψέ-ποτέ θάνατό της, να μάς απασχολεί. Και μερικές φορές ένα πτώμα είναι πιο μεγάλος κίνδυνος από έναν έχθρο ζωντανό.

Και όπως λέγει ο JohnGordonMelton[21], τό τυχόν τέλος της Νέας Έποχής δεν θα σημαίνει παράλληλα και τό τέλος του δικτύου της, ούτε των επί μέρους στοιχείων που τό συνθέτουν. Αυτά υπήρχαν και πριν, και θα υπάρχουν και μετά. Αλλά και ούτε ή νεοποχίτικη νοοτροπία και «φιλοσοφία» θα πάψει να υπάρχει![22]

Αλλά όλα αυτά έχουν λίγη αξία.

7. Η Έκκλησία του Χριστού (και μαζί της τά μέλη της) δεν θα πάψει μέχρι την συντέλεια των αιώνων να αγωνίζεται και να εύρίσκεται σε άγωνία.

Θα αγωνίζεται να είναι και να αυτοπραγματώνεται σαν χώρος καταλλαγής, σαν αύλη των προβάτων, σαν άμπελος με κλήματα, σαν άγρός του σπείροντος τον σπόρον Αυτού.

Και θα αναμένει, να έλθει ο ένας και μόνος άληθινός και νέος κόσμος· εκείνος για τον όποιο ο άγιος άπόστολος Πέτρος είπε: «καινούς ουρανούς και γην καινήν κατά τό έπάγγελμα Αυτού προσδοκώμεν, έν οίς δικαιοσύνη κατοικεί» (Β΄ Πέτρου 3, 13).

Μέχρι τότε, πού οί καινοί ουρανοί θα έλθουν, έμεϊς έχουμε χρέος να τούς περιμένουμε, και να τούς αναζητούμε. Και να παρακαλούμε:

Πότε θα περάσει αυτή ή νύχτα; Πότε θα κάμει ξαστεριά; Πότε θα ξημερώσει;

Στήν προσευχή μας αυτή ο Κύριος μάς άπαντάει:

- Άν ζητείς, ζήτη! Δηλαδή, αν σε απασχολεί τό θέμα πραγματικά, μή πάψεις ποτέ να ψάχνεις! Άν όντως ζητείς, ζήτη! Και παρ' Έμοί οίκει! Και μένε κοντά Μου. Όσο πιο πολύ μπορείς, κοντά Μου! (Ήσ. 21, 12).

Συμπέρασμα

Θα κλείσουμε με τίς τελικές διαπιστώσεις της KarenArmstrong στο βιβλίο της Ο ΕΜΠΟΛΕΜΟΣ ΘΕΟΣ - έρευνα γύρω από την μαχητική παρουσία διαφόρων

θρησκείων στόν κόσμο τά τελευταία χρόνια.

Γράφει:

Ὁ Διαφωτισμός καί ὁ μαρξισμός, καί ὅλα τά νεωτερικά καί μετανεωτερικά συστήματα, περίμεναν ὅτι ἡ θρησκεία θά ἔσβηνε. Ἀλλά δέν ἔσβησε. (Ἐκεῖνα πού ξέφτισαν εἶναι τά συστήματα αὐτά· τό ἕνα μετά τό ἄλλο χάνουν κάθε αἴγλη).

Τίς θρησκείες δέν τίς ἔβλαψαν τόσο οἱ ἐχθροί τους, ὅσο οἱ κακοί ὑπέρμαχοί τους, πού ἀντιδροῦσαν στά συστήματα αὐτά μέ ὀργή· μέ κριτήρια καί μέ μέσα κάθε ἄλλο παρά ἐκκλησιαστικά· καί ἔκαμαν ἐνέργειες, πού ἔγιναν αἰτία, καί ἡ θρησκευτική πίστη διαστρεβλώθηκε.

Στήν ἄμυνα κατά τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, πολλοί ξεχνοῦν καί παραθεωροῦν τήν οὐσία τῆς πίστεως μας, πού εἶναι ἀγάπη καί καλωσύνη, καί ἀναπτύσσουν θεολογίες μίσους καί ὀργῆς καί ἐκδίκησης· καί ... ἔτσι ξαναδίνουν ζωή στόν μύθο τοῦ διαφωτισμοῦ-φιλελευθερισμοῦ, πού τώρα ἔχει καταστήσει νά μοιάζει ἐξ ἴσου ἀπίστευτος, ὅσο εἶναι καί οἱ θρησκευτικές ἀρχές, (ὄχι ὅπως πράγματι εἶναι, ἀλλά) ὅπως τίς φαντάζεται καί τίς πολεμάει ὁ διαφωτισμός-φιλελευθερισμός!...

Εἶναι κακό ἕνας χριστιανός νά βλέπει γύρω του συνωμοσίες· καί νά ἀφήνει νά τόν καταλαμβάνει μία ὀργή, πού μοιάζει δαιμονική. Γιατί ἔτσι ἡ θρησκεία ζημιώνεται ἀνεπανόρθωτα, ἀφοῦ ἔτσι ἀρνεῖται ἡ ἴδια ὀρισμένες ἀπό τίς ἱερότερες ἀξίες της[23].

Τελικό συμπέρασμα-ἐρώτημα:

Ὁ γιαλός εἶναι στραβός,

ἢ ἐμεῖς στραβά ἀρμενίζουμε;

[1] Ὀδύσσεια μ', 101-110 καί Ζ. Ρισπέν, Ἑλληνική Μυθολογία, τ. Α', Ἀθήνα 1954, σελ. 421.

[2] Μέγας Συναξαριστής, τ.3, σελ. 300

[3] Vernet, J. Sectes, Paris 1994, p. 112

[4] ἔ.ἀ., p. 113

[5] ἔ.ἀ., p. 115-116

[6]Vernette, J. Sectes, Paris 1994, p. 112

[7]ξ. ά., p. 113-115

[8]ξ. ά., p. 112, 116 και Le Nouvel Age, Paris 1990, p.176

[9]ξ. ά., p. 114

[10]ξ. ά., p. 114 και Le Nouvel Age, Paris 1990, p.147ss.

[11]Zoccatelli, P. Il New Age, Elle Dici, Torino 1999² p. 14 ss.

[12]Armstrong, K. Η Ιστορία του Θεού, Φιλίστωρ, Αθήνα 2002, σελ. 582

[13]Τζοβάνι Παπίνι, Η Ιστορία του Χριστού, έκδ. ΣΤ΄, Αθήνα 1992, σελ. 254-255

[14]Vernette, J. Sectes. Que faire? Que dire? Paris 1994², p.117ss, 200

[15]Vernette, J. Sectes. Paris 1994², p.117

[16]Vernette, J. L' Irrationel parmi nous, Paris 2000, p.232ss.

Τό «Πιστεύω» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι:

(Τά δέκα ἄρθρα του δείχνουν πολλά – λένε πολλά!)

1. 1. Τήν Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου,
2. 2. Στήν μεγάλη ἀλλαγῆ,
3. 3. Τήν συνείδησή σου,
4. 4. Μέ τό σῶμα σου,
5. 5. Τούς γκουρού-διδασκάλους σου,
6. 6. Στά ἐξωλογικά,
7. 7. Τήν θεά Γαῖα,
8. 8. Τίς μέχρι τώρα θρησκείες
9. 9. Στά «πνεύματα» (= πού μιλάνε στόν πνευματισμό!),
10. 10. Μέ τόν θάνατο,

θά τήν περιμένεις ἀνυπόμονα!

θά πιστεύεις ἀκράδαντα!

θά τήν ξυπνάς μέ προσοχή!

θά ἀσχολεῖσαι ἐνεργά!

θά τούς ακολουθεῖς μέ σεβασμό!

θά πιστεύεις ὀλοκληρωτικά!

θά τήν λατρεύεις μέ πίστη!

θά τίς ἀπορρίπτεις ὅλες ἀπόλυτα αὐστηρά!

θά ὀμιλεῖς ἐντελῶς φυσικά!

θά γελᾶς γαλήνια!

[17] Jean Vernet, SECTES, Que faire? Que dire?, p.117-118

[18] Melton, John Gordon: The Future of the New Age Movement, Greve, Danimark, στόπεριοδικό RENNORD 94/25-8-1994

[19] Zoccatelli, P. Il New Age, Elle dici, Leumann, Torino, p. 54

[20] Redfield, J. La Profezia di Celestino (romanzo), Milano 1994

» » La Dottrina Illuminazione, (romanzo), Milano 1996

» » Guida alla Profezia di Celestino (romanzo), Milano 1995

Introvigne, M. La Profezia di Celestino e la fine del New Age

» » Una Pizza con lo gnostico, Avvenire 28.5.1996

[21] Melton, J.G. ἔ.ἁ.

[22] Στο ἔρώτημα: «Ἔχει ἡ Νέα Ἐποχή μέλλον;», ὀ μεγάλος Ἴταλός θρησκευολόγος M. Introvigne δίνει τήν ἀπάντηση:

Στήν Ἀμερική, Η.Π.Α., συνεχίστηκε γιά δεύτερο χρόνο τό καλοκαῖρι τοῦ 1996 ἕνας ὑψηλοῦ ἐπιπέδου διάλογος ἀνάμεσα σέ εἰδικούς γιά θέματα θρησκευῶν καθηγητές, πού ἄρχισε στό Μόντρεαλ καί ὀλοκληρώθηκε στήν Νέα Ἰόρκη. Ἀπό τόν διάλογο αὐτό ὀλοι οἱ Ἀμερικανοί παρατηρητές ἔβγαλαν τό συμπέρασμα: «Ἡ Νέα Ἐποχή ἔχει πεθάνει. Τώρα γίνεται ἡ κηδεῖα της, πού, ὀπως φαίνεται, θά κρατήσει πολύ» (Fiore, 6, Temprodi Sincretismi, Torino 1996, p. 24).

[23] Armstrong, K. Ὁ Ἐμπόλεμος Θεός (μετ.), Φιλίστωρ, Ἀθήνα 2002, σελ. 592, βλ. σελ. 529-539 (κατά ἐπιλογή).